

Dù đã trở về lại San Francisco gần 3 tuần, nhưng dư âm của những ngày du lịch vừa qua vào giữa tháng mười, vẫn còn hiện rõ trong tâm trí của chúng tôi – tôi tin như vậy. 38 thành viên của nhóm Smiles Travel do cô Ca Dao tổ chức, với đầy những kỷ niệm vui, lý thú và có thể nói là “tuyệt vời, không thể nào quên trong suốt cuộc đời!” (Tina Hoa ở Utah)

Trước tiên, phải nói đến điểm son của hãng máy bay **Korean Airline**! Tôi chỉ xin đưa ra sự nhận xét công bằng và khách quan của một khách hàng đã đi du lịch bằng nhiều hãng máy bay khác nhau, thì Korean Airline, thật sự là một hãng có sự phục vụ nhanh nhẹn, tận tình, nhã nhặn và rất chuyên nghiệp. Đặc biệt là khâu giải quyết hành lý bị thất lạc, họ làm việc rất khoa học và... “không tham lam”! Cụ thể là: nếu hành khách để quên hành lý trên máy bay hay ở phi trường, họ đều ghi hình lại bằng computer, rồi ghi vào đó bằng một mã số, và khi mình đến khai báo, dù chỉ là một cái áo khoác, không tên tuổi, đều được nhận lại đầy đủ! (nếu như ở phi trường Việt Nam thì coi như... một đi không trở lại rồi đó!)

Trong chiếc phi cơ, chỗ ngồi tương đối rộng rãi, đặc biệt là cái restroom luôn sạch, do cứ một tiếng đồng hồ, thì có tiếp viên vào, ngồi bệt xuống để lau sàn rất sạch và kỹ! Mà các cô tiếp viên thì khỏi nói, chẳng khác nào các cô... diễn viên điện ảnh cả: cao đều như nhau, trẻ đẹp (trong bộ đồng phục màu vàng nhạt cài nơ xanh xinh xắn), và lịch sự vô cùng. Các cô

luôn tươi cười dù phải phục vụ liên tục các buổi ăn trưa, ăn tối, ăn snack, nước uống, khăn lau mặt, kể cả mì ly... dù rằng hiện nay các hãng khác đã tiết kiệm bớt rất nhiều! Đã vậy, chuyến trở về phải ngừng ở Seoul 8 tiếng (đi từ Hồng Kông hay Sài Gòn đều phải ngừng) thì nhóm chúng tôi được đưa vào khách sạn 5* ở khu Myong Dong, được phục vụ bữa ăn sáng và bữa trưa một cách... sang trọng thật là ngoài sức tưởng tượng!

Kế tiếp, là những ngày tour với thời tiết tuyệt vời vào tháng 10. Phải nói rằng, đi Hàn Quốc chỉ có tháng 10 là tốt nhất mà thôi dù rằng ban đêm ở Hán Thành trời hơi se lạnh, nhưng ban ngày thì... quá đẹp!

Ngày đầu tiên đến **đảo Nami** (Đảo Nami nằm về phía Đông Bắc và cách Hán Thành 70km), là nơi cách đây 20 năm đã làm phim trường chính của bộ phim “kinh điển” **Bản Tình Ca Mùa Đông**, mà đa số khán giả Việt Nam đều có xem qua (có người xem cả mấy chục lần còn thích). Trên đảo có đầy đủ các posters hình ảnh, vật dụng kể cả tượng đồng của hai ngôi sao **Bae Young Joon và Choi Ji Woo**, đã làm cả đoàn thích thú... khi được chụp hình với thần tượng của mình. Dù rằng mất hết 3 tiếng đi và về nhưng không ai cảm thấy mỏi mệt.

Buổi chiều tối là đi thăm các nơi ở trung tâm thành phố và không thể thiếu khu **chợ Đông Đại Môn**, nổi tiếng với ngành thời trang dành cho giới trẻ hiện tại... nhưng giá cả thì “phồng tay”. Bên cạnh đó là **khu thương mại Lotte** lớn nhất, mà

nhộn nhịp nhất là “food court”. Sau 6giờ chiều, tất cả thức ăn togo đều giảm giá, mua “2 tặng 1”. Vui ơi là vui!

Ngày kế tiếp đi thăm **khu phi quân sự DMZ**, là biên giới phân chia hai miền Nam và Bắc. Đây là một nơi có giá trị lịch sử mà trên thế giới không nước nào có. Đoạn đường hầm dài 1653m ở độ sâu 70m (*do quân đội Bắc Hàn đã âm thầm đào nhưng bị Nam Hàn phát hiện. Sau đó chính phủ Nam Hàn đã tự xây dựng lại để trở thành địa điểm du lịch nổi tiếng*), dù rằng bà con đi xong thì... le lưỡi, nhưng cũng đáng mừng... bởi vì “*có sức khoẻ mới đi được chứ!*”

Sau khi ăn trưa, chúng tôi đi máy bay sang **đảo Jeju** (*đảo Tế Châu*). Thật là quá ngạc nhiên khi đi thăm “**Con Đường Huyền Bí!!**” Tôi đã từng nghe nói về đoạn đường này rồi, nhưng bây giờ “*tận mục sở thị*” mới tin là... “*như có ma đấy*”. Hàng chục chiếc xe du lịch, xe bus lớn nhỏ, nối đuôi nhau tất máy dưới dốc rồi bỏ thẳng ra, vậy mà xe vẫn chạy lên, thật an toàn êm thấm. Cậu tour guide lấy một bình đầy nước, đổ vào rãnh nước giữa đường, nước cũng vẫn chảy ngược lên dốc... Thần bí vô cùng!

Bên cạnh là “**Công Viên Tình Yêu**” (*Lovely Land*). Thật đúng với tên gọi! Với vé vào cửa là \$20US, mọi người đã có những trận cười thoải mái, cười muốn vỡ tung cả một góc công viên, bởi vì tất cả 140 bức tượng tạc đều mang hình bộ phận sinh dục nam, nữ và những tư thế hoạt động tình dục... đều do sinh viên trường mỹ thuật ở Nam Hàn làm thành với mục đích ban đầu là giáo dục giới tính nhưng không ngờ sau này lại trở thành nơi nổi tiếng cho du khách. Tất cả đều rất đẹp mắt, sống động. Thiết kế địa hình công viên thật hợp lý.

Ngày thứ nhì ở đảo Jeju là một ngày không kém phần thích thú: đi thăm **làng dân tộc Seonggwap**, một nơi mà có thể nói rằng: thiên đường của bình yên. Có nghĩa là: nhà không có cửa (*trước cửa nhà chỉ có 3 thanh tre gác ngang có nghĩa là chủ nhà đi vắng, hai thanh tre là 1 tiếng sau sẽ về, và 3 thanh để dưới đất là có ở nhà*), không có trộm cắp, và không có ăn xin. Trong khi đó, xe hơi lại... dư quá tải! Với dân số chỉ hơn 600,000 người, mà xe hơi thì trôm trôm có... 2 triệu chiếc thôi! Đủ thấy là họ giàu cỡ nào!!! Vậy nhưng mà họ sống thật giản dị, không chưng diện nhiều như ở Hán Thành.

Ngày xưa, đàn ông ở đảo Jeju không làm việc gì hết và còn được... cưới 4 vợ! Các bà phải làm việc cật lực, nhất là lặn sâu dưới biển để bắt hải sản không có bình dưỡng khí (*có bà còn đạt kỷ lục lặn lâu đến 7 phút*) và trong khi chồng và con được ăn thịt ngựa, còn mình thì chỉ được nhai xương (*cũng nhờ vậy mà phụ nữ Jeju không bị còng lưng và đau khớp*). Một đặc sản không thể quên được là chocolate quý của Jeju. Ai đến đây cũng không thể nào không mua một ít về làm quà cho bà con, bạn bè.

Tại Jeju, chúng tôi được đưa vào nhà của một người dân đã sống ở đó rất lâu đời, đây cũng là ngôi nhà dùng làm cảnh quay cho bộ phim “**Nước Mắt Đại Trường Kim**”, một trong

những bộ phim được liệt vào hàng “*top ten*” và đã đưa tên tuổi **Lee Young Ae** lên hàng đầu vào năm 2005.

Buổi chiều, cả đoàn được và xem show cá heo và khỉ biểu diễn (giá vé khoảng \$15US), rất xứng đáng, hay vô cùng nhưng rất tiếc là cấm quay phim, chụp hình nên chúng tôi không thể ghi lại được hình ảnh của show hấp dẫn này để làm kỷ niệm.

Qua ngày du lịch thứ năm, chúng tôi lại đi máy bay từ Jeju đến Busan khoảng 1h. Busan cũng là một thành phố lớn và nhộn nhịp không kém, đó là lý do tại sao hàng năm, cứ vào khoảng đầu tháng 10, thì Liên Hoan Phim Điện Ảnh Quốc Tế đều được tổ chức tại đây. Thời tiết tốt, đường xá sạch sẽ, trình độ dân trí có văn hóa là nét đặc biệt hiếm có mà chúng tôi đều cảm phục. Kể cho quý vị nghe một chuyện nhỏ. Trong đoàn có một số quý bà buổi tối đi shopping ở Lotte, đối diện hotel thôi, không xa gì mấy, nhưng vì khu Lotte quá lớn, nên lúc đi vào thì một cửa, đi ra thì cửa khác, nên nhìn quanh nhìn quất chẳng thấy cái hotel mình ngã nào, mà trời thì tối rồi. Thế là cả mấy chị em gọi taxi, đưa các business card của hotel. Tức thì ông tài xế (không biết tiếng Anh nghe), chỉ nói sơ sơ, lắc đầu xua tay “No, no, no need taxi”, sau đó, đã xuống xe, chỉ đường cho cả bọn đi bộ về hotel, có 10 phút thôi. Một câu chuyện nhỏ; không có gì là quan trọng, nhưng nó đặc biệt gây ấn tượng cho khách du lịch... (gặp bên VN là “vô mánh cho anh tài xế rồi, “chặt không đẹp” không phải VN!!).

Đến Busan, chúng tôi được đi thăm tòa nhà Hội Nghị APEC năm 2005, hiện tại để làm nơi cho quý khách du lịch đến, và khu tưởng niệm Nghĩa Trang Liên Hiệp Quốc, được xây dựng nhiều loại hoa, cỏ, rất sạch sẽ, đẹp mắt, mà trang nghiêm vô cùng.

Đến nơi đây, chúng tôi cũng nghiêm mình cảm tạ những vị anh hùng trên thế giới đã hy sinh cho cuộc sống bình an của nhân loại hôm nay và càng cảm thấy yêu quý hơn những gì ngày nay chúng ta được tận hưởng, được hiện hữu để thấy được lịch sử hiện tại, biết cảm ơn cuộc sống của mình.

Busan còn có một nơi tuy hơi “ướt át” một tí, đó là chợ cá Jagalchi, là nơi bán đủ loại cá, đồ biển nổi tiếng nhất, là nét đặc trưng dân vùng biển Busan, là nơi thuận tiện của mọi hệ thống giao thông. Khách hàng có thể chọn bất cứ loại cá, hoặc đồ biển nào mình thích, họ sẽ chế biến cho mình ăn tại chỗ...

Nghĩa Trang Liên Hiệp Quốc

(Xin đón xem tiếp kỳ tới)

T.N.